

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobců: **a) Ing. J. Ž., b) Ing. R. Ž.,** oba zast. Mgr. Davidem Purmenským, advokátem, se sídlem 28. října 3117/61, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: obec Horní Suchá, se sídlem Sportovní 2/3, Horní Suchá, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2016, č. j. 22 A 58/2014 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 3. 2014, č. j. MSK 177257/2013, sp. zn. ÚPS/167/2014/Far 328.1 A5, zamítl podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Horní Suchá (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 11. 2013, sp. zn. OÚHS/2317/2013/Mi, kterým umístil stavbu „*Dobudování skládky odpadů Solecká*“ na pozemcích parc. č. 3100/1, 3101/2, 3118/8 a 3118/9, vše v k. ú. Horní Suchá. Opravným rozhodnutím ze dne 1. 4. 2014, č. j.

MSK 44695/2014, sp. zn. ÚPS/167/2014/Far 328.1 A5, žalovaný ve výroku i v odůvodnění text ve znění „*parc. č. 3100/1*“ nahradil textem „*parc. č. 3100/10*“.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podali žalobci žalobu, v níž vyjádřili nesouhlas se závěrem žalovaného, že účinky skládky na její okolí budou na úrovni současného provozu skládky a námitky žalobce ohledně zhoršení těchto vlivů jsou proto nedůvodné. Tento přístup podle žalobců nelze akceptovat s ohledem na stále nové technologie směřující k co nejvyšší ochraně životního prostředí dle systému „BAT“ (best available techniques). Žalobci vytknuli správním orgánům, že nerespektovaly zájmy veřejnosti i jednotlivce na ochraně životního prostředí a ochraně zdraví osob, které jsou provozem skládky dotčeny.

[3] Rozšíření skládky směřuje k nemovitostem žalobců, proto se zvýší jejich zátěž, a nesprávné je tedy tvrzení žalovaného, že zátěž zůstane stejná. Bylo proto na místě, aby správní orgán prvního stupně při posouzení námitek žalobců zohlednil jejich požadavek provedení reálných hlukových studií (nikoli jen simulací), k čemuž však nedošlo. S žalovaným, který svůj postup odůvodnil poukazem na hlukovou studii Krajské hygienické stanice Moravskoslezského kraje (dále též „KHS“), kterou vyhodnotil jako dostačující, žalobci nesouhlasí, neboť krajská hygienická stanice se konkrétně nezabývala námitkami žalobců.

[4] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobci označili za vnitřně rozporné, neboť správní orgán na jednu stranu nevyhověl jejich námitce, v níž poukázali na nezbytnou potřebu vybudování ochranného pásma zeleně ve formě hliněného valu osázeného porostem na hranici rozšířeného tělesa skládky směrem k nemovitostem žalobců, avšak na druhé straně uvedl, že již v rámci I. etapy stavby skládky bylo vybudováno ochranné pásmo zeleně pro celou stavbu skládky a pro další etapy tudíž není počítáno s rozšířením ochranného pásma zeleně. Přestože žalobci žalovanému v rámci odvolání doložili rozsáhlou fotodokumentaci o neexistenci ochranného pásma zeleně, žalovaný se jí nezabýval s poukazem na koncentraci řízení s tím, že žalobci v řízení před správním orgánem prvního stupně nenamítali neexistenci ochranného pásma.

[5] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 9. 11. 2016, č. j. 22 A 58/2014 – 57. Žalobní námitku, v níž žalobci s poukazem na možnost využití nových technologií na ochranu životního prostředí zpochybnili závěr žalovaného, že účinky skládky na její okolí budou na úrovni současného provozu, krajský soud označil za proklamaci, s níž lze souhlasit, avšak nesouvisí s rozhodnutím žalovaného. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobců, že nebyl zohledněn jejich požadavek na provedení reálných hlukových studií, neboť shledal, že krajská hygienická stanice označila hlukovou studii za dostačující a vypořádala se konkrétně s námitkami žalobců. K odvolání žalobců navíc požádal žalovaný Ministerstvo zdravotnictví o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska KHS a stanovisko bylo tímto nadřízeným orgánem potvrzeno.

[6] Při vypořádání námitky vnitřní rozpornosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se krajský soud ztotožnil s argumentací žalovaného, který zdánlivý rozpor vysvětlil tím, že žalobci směšují dvě různé věci, a to nový terénní val osázený zelení a ochranné pásmo zeleně. Krajský soud podotknul, že val osázený zelení je terénní úpravou ve smyslu

pokračování

§ 3 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), na rozdíl od plošného útvaru v podobě pásu či pásma zeleně, a každý z nich má odlišný režim. Poukaz žalobců na stanovisko Ministerstva životního prostředí učiněný u jednání nepodporuje argumentaci žalobců, neboť řeší pás zeleně, nikoli vybudování terénního valu, kterého se žalobci domáhají. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným také v tom, že žalobci v rámci odvolacího řízení předložili důkazy (fotografie) k námitce, kterou v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně nevznesli.

II.
Kasační stížnost

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé") včas kasační stížnost, v níž v prvé řadě namítali, že krajský soud měl jejich námitku ohledně nedodržení BAT v případě rozšíření stávající skládky odpadů posuzovat nikoli odděleně od ostatního obsahu žaloby, ale ve vztahu k ostatním žalobním tvrzením. Stěžovatelé termín „BAT" považují za zásadní termín z hlediska ochrany životního prostředí, neboť použitím tzv. nejlepších dostupných technik představuje výrobní postupy nejvíce šetrné k životnímu prostředí, které jsou aplikovatelné za standardních technických a ekonomických podmínek. Evropské předpisy zakotvující integrovaný přístup k ochraně životního prostředí (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/78/EU) jsou do českého právního řádu transponovány zákonem č. 76/2002 Sb. Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále též „zákon o EIA") neukládá oznamovateli povinnost navrhnout v záměru použití nejlepších dostupných technik, nicméně nepřímo lze tento požadavek vyčíst z ustanovení § 5 odst. 4 tohoto zákona. Příslušný správní orgán vydávající stanovisko k posouzení vlivů provedení záměrů na životní prostředí ve smyslu § 10 zákona o EIA by měl podle stěžovatelů navrhovat několik variant provedení záměru s ohledem na použití či nepoužití nejlepších dostupných technik, nebo by měl v rámci konkrétních požadavků týkajících se ochrany životního prostředí vyžadovat použití nejlepších dostupných technik, a tyto konkrétní požadavky by pak musely jiné správní orgány zahrnout do svých rozhodnutí. Systémy BAT se tak podle stěžovatelů mají zvážit i v rámci posouzení vlivů na životní prostředí dle zákona o EIA, tedy ještě před zahájením provozu, a jejich použití nebo soulad s nimi tedy mělo konstatovat Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku č. j. 4560/ENV/13 (dále též stanovisko EIA), což se však nestalo.

[8] Podle stěžovatelů měla být před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zopakována pachová studie ke srovnání měřených výsledků proti poslednímu měření (pachové studii) provedenému v roce 2009.

[9] Stěžovatelé dále namítali, že se doposud nikdo nezabýval jejich námitkou, že žádný ochranný pás zeleně nikdy v rámci první etapy vybudován nebyl. Správní orgány se měly touto námitkou a s tím souvisejícím požadavkem stěžovatelů na instalaci protihlukové stěny a opatření proti úletům lehkých frakcí odpadů zabývat. Skutečnost, zda v místě samém na stávající skládce vůbec existuje nějaká ochrana před hlukem, prachem, pachem a úletem lehkých frakcí, nikdo nezjišťoval. Nic na tom nemění ani hluková studie a její aktualizace a rozptylová studie provedená v rámci procesu EIA odbornou firmou, protože

tyto modelovaly pouze hodnoty hluku, resp. rozptyl částic, nikoli stav ochrany před tímto znečištěním. Samotné měření hluku nikdy na místě samém provedeno nebylo, jedná se pouze o studii s modelací šíření hluku v počítačovém programu, která není schopna stanovit reálnou hlukovou zátěž v okolí z provozu skládky. Požadavku stěžovatelů na provedení reálné hlukové studie, nikoli pouze simulací, nebylo ze strany správních orgánů vyhověno. Pracovníci správních orgánů byli na místě samém pouze při ústním jednání dne 27. 8. 2013 a neznají tak každodenní situaci s prachem, zápachem, hlukem a úletem pevných frakcí odpadu.

[10] Podle stěžovatelů tak není podstatné, zda směšují termín terénní val a ochranné pásmo zeleně, případně jeho rozšíření, a jak se s tím vypořádává krajský soud, podstatné je, že jakýkoliv ochranný prostředek v daném místě nikdy nebyl a doposud není. Správní orgán měl podle stěžovatele provést před vydáním svého rozhodnutí kontrolu, zda skutečný stav zeleně v jím vytyčeném ochranném pásmu při první etapě stavby skládky existuje u stávajícího tělesa skládky před jejím rozšířením.

[11] Stěžovatelé dále uvedli, že k jejich námitce, že hlukem i pachem je bezprostředně zasaženo i ubytovací zařízení bezprostředně sousedící s nemovitostí stěžovatelů, KHS uvedla, že nemá předložen ubytovací řád, a nejedná se tak pro ni o ubytovací zařízení, a teprve po kolaudaci ubytovny jako stavby pro bydlení je možno uvažovat o nové hlukové studii. Správní orgány obou stupňů se měly s touto námitkou stěžovatelů vypořádat a nařídit provedení autorizovaného měření hluku (nikoli pouze simulací) ještě před realizací záměru (v procesu EIA) a pro následná řízení případně stanovit podmínky a opatření pro omezování hlukové zátěže, což se však nestalo.

[12] Žalovaný se podle stěžovatelů dále mýlí v tom, že současně s rozšířením tělesa skládky dojde k uzavření dosud užívané části tělesa skládky, neboť dojde k rozšíření stávající skládky o dalších pět etap, z čehož nevyplývá, že by současně s rozšířením skládky docházelo ve stejném rozsahu k uzavření stávající skládky.

[13] Závěrem stěžovatelé vyjádřili přesvědčení, že rozsudek krajského soudu trpí značným deficitem, pokud se týká jeho odůvodnění, neboť krajský soud pouze velice stručně odcitoval odůvodnění žalovaného a žádný vlastní názor krajského soudu opřený o zákonná ustanovení či judikaturu z něj nelze seznat.

[14] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III.
Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by totiž rozsudek krajského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další námitky stěžovatelů; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatelé spatřují v tom, že z rozsudku krajského soudu nelze seznat žádný vlastní názor krajského soudu.

[17] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245) k této otázce. V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku krajského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Krajský soud totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil, vypořádal se s žalobními námitkami vznesenými v žalobě a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je sice velice stručné a podrobnější vypořádání žalobních námitek by prospělo jeho přesvědčivosti, to však nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nezpůsobuje ani to, že krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, neboť se nejednalo o situaci, kdy by nebylo zřejmé, z jakých důvodů tak učinil.

[18] K námitce stěžovatelů, že krajský soud měl jejich poukaz na BAT v případě rozšíření stávající skládky odpadů posuzovat nikoli odděleně od ostatního obsahu žaloby, ale ve vztahu k ostatním žalobním tvrzením, Nejvyšší správní soud uvádí, že z žaloby takováto argumentace stěžovatelů nevyplývá a krajský soud se jí proto způsobem, který stěžovatelé požadují v kasační stížnosti, ani nemohl zabývat, neboť stěžovatelé v žalobě BAT zmínili pouze v části žaloby, v níž vyjádřili nesouhlas se závěrem žalovaného, že rozšíření skládky nebude mít za následek zvýšení imisní zátěže okolí oproti současnému provozu.

[19] Stěžovatelé v kasační stížnosti dále namítali, že stanovisko EIA ve smyslu § 10 zákona o EIA mělo navrhovat několik variant realizace záměru s ohledem na systémy BAT. Soulad s těmito systémy tak podle stěžovatelů mělo konstatovat Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku č. j. 4560/ENV/13, což se však nestalo. Nejvyšší správní soud zde musí konstatovat, že v žalobě stěžovatelé žádné námitky, kterými by zpochybňovali správnost či zákonnost stanoviska Ministerstva životního prostředí k posouzení vlivů na životní prostředí neuplatnili, ač tak nepochybně učinit mohli. Pokud tedy s touto zcela novou argumentací přicházejí až v kasační stížnosti, jedná se o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS: „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“. Pouze na okraj k této námitce soud poznamenává, že pojem BAT je obsažen v právních předpisech upravujících integrované povolování, především v zákoně č. 76/2002, o integrované prevenci a omezování znečištění, o

integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), tyto námitky proto stěžovatelé mohou uplatnit v řízení o vydání či změně integrovaného povolení k předmětnému záměru.

[20] Obdobně je třeba naložit s námitkou stěžovatelů, dle které měla být před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zopakována pachová studie ke srovnání měřených výsledků proti poslednímu měření (pachové studii) provedenému v roce 2009, a s námitkou, v níž zpochybnili závěr žalovaného, že současně s rozšířením tělesa skládky dojde k uzavření stávajícího tělesa skládky. Ani těmito námitkami se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, byly totiž uplatněny až v kasační stížnosti, stěžovatelé je nevznesli v řízení před krajským soudem, ačkoliv jim v tom nic nebránilo, a jedná se proto o námitky nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[21] Stěžejní výtka stěžovatelů se týká ochranné zeleně, kdy stěžovatelé namítali, že se doposud nikdo nezabýval jejich námitkou, že žádný ochranný pás zeleně nikdy v rámci první etapy skládky vybudován nebyl. Žalovaný se s touto námitkou stěžovatelů vypořádal poukazem na skutečnost, že požadavek stěžovatelů na vybudování zemního valu s ochrannou zelení je logicky neproveditelný, neboť by vyžadoval terénní úpravy, což by znamenalo likvidaci stávající ochranné zeleně, a ztotožnil se se závěrem správního orgánu prvního stupně, že ochranné pásmo zeleně bylo stanoveno již v rámci povolení I. etapy skládky pro celou její stavbu, a tudíž není pro další etapy počítáno s jeho rozšířením. Krajský soud se se závěrem žalovaného ztotožnil. Stěžovatelům tudíž nelze přisvědčit v tom, že se touto jejich námitkou nikdo nezabýval.

[22] Závěr správních orgánů o existenci ochranného pásma zeleně je správný, neboť ze stavebního povolení vydaného Obecním úřadem obce Horní Suchá ze dne 1. 6. 1994, č. j. 323/94/Ha, na stavbu „*Skládka TKO Horní Suchá*“ je zřejmé, že stavba obsahuje objekt „*SO 024 Doprovodná zeleň*“ a tento objekt je uveden rovněž v kolaudačním rozhodnutí téhož úřadu ze dne 4. 9. 1995, č. j. 538/95/Ha. V přiloženém výkresu je tato doprovodná zeleň zakreslena od tělesa skládky směrem ke křižovatce ulice Solecká a Osvobození, podél ulice Osvobození, poté pokračuje před nemovitostmi, mezi nimiž se nachází i nemovitosti stěžovatelů, a dále podél ulice Černá cesta. Existence tohoto ochranného pásma zeleně v předmětné lokalitě je patrná např. z barevné letecké fotografie obsažené v Posouzení vlivu na zdraví pro záměr „*Dobudování skládky odpadu Solecká*“ č. 10/2002 z června 2012 zpracované MUDr. I. T., které je součástí dokumentace posuzování vlivů na životní prostředí založené ve spisu správního orgánu. Stromy nacházející se bezprostředně u nemovitosti žalobců směrem ke skládce, které jsou na této fotografii patrné, tak jsou součástí tohoto ochranného pásma zeleně. Z podání stěžovatelů je patrné, že stěžovatelé tento pás stromů za ochrannou zeleň nepovažují, neboť mají za to, že ochranné pásmo zeleně musí být umístěno bezprostředně u tělesa skládky. Z toho pramení jejich přesvědčení o neexistenci ochranného pásma zeleně. Tak tomu však není, neboť jak vyplývá z výše uvedeného, ochranné pásmo zeleně v dané lokalitě již skutečně existuje, a nemá tak již význam se zabývat tím, zda stěžovatelé ve svém požadavku na jeho vytvoření směšují termín terénní val a ochranné pásmo zeleně, případně jeho rozšíření. Nebylo tak ani nutné před vydáním rozhodnutí žalovaného provést kontrolu jeho existence, jak to stěžovatelé požadují v kasační stížnosti.

[23] Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že se zabývaly argumentací stěžovatelů týkající se potřeby ochrany před hlukem, prachem, pachem a úletem lehkých frakcí odpadů vznikajících v důsledku existence a provozu skládky. Již správní orgán prvního stupně totiž konstatoval, že doložená hluková studie je dostačující a její závěry akceptovatelné. Vyhověl požadavku stěžovatelů na provedení aktualizované hlukové studie k objektu č. p. X na pozemku par. č. X v k. ú. H. S. Požadavku stěžovatelů na instalaci protihlukových stěn nevyhověl s odůvodněním, že z hlukové studie ani stanoviska EIA nevyvstaly požadavky na realizaci takovýchto opatření. S poukazem na již provedené měření pachových látek nevyhověl požadavku stěžovatelů na provedení reálné pachové studie. Nevyhověl ani požadavku instalovat sítě proti úniku drobných polétavých předmětů, neboť tento požadavek nemá vliv na umístění stavby a je relevantní až pro vydání stavebního povolení. Poukázal na podmínku průběžně činit opatření k omezení úletů odpadků ze zařízení stanovenou v integrovaném povolení ze dne 2. 12. 2008. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, přičemž poukázal na skutečnost, že KHS ve svém sdělení ze dne 14. 10. 2013, č. j. KHSMS 31821/2013/KA/HOK, doloženou hlukovou studii při posuzování záměru vyhodnotila jako dostačující. Žalovaný dále konstatoval, že Ministerstvem zdravotnictví bylo potvrzeno závazné stanovisko KHS ze dne 7. 3. 2013, č. j. KHSMS5441/2013/KA/HP, jehož podkladem byla tato hluková studie, a uvedl, že ve stavebním povolení stavební úřad uloží řešit stavbu dle projektové dokumentace obsahující i řešení instalace sítí pro omezení úletů odpadů.

[24] Hluková studie z května 2012 hodnotila relevantní zdroje hluku související s provozem záměru (stacionární zdroje a automobilovou dopravu) na základě jejich charakteristiky a způsobem šetrným k životnímu prostředí, neboť hodnoty hluku byly vypočteny pro situaci, kdy by byl záměr rozšíření skládky realizován v jedné etapě, což ve skutečnosti nenastane, a ani hodnota hluku tak nebude navýšena skokově. Pro výpočet byly zvoleny 4 referenční body u nejbližší obytné zástavby. Dle studie nebude záměr způsobovat překročení hygienického limitu v denní ani noční době.

[25] Rozptylová studie ze dne 10. 5. 2012 posuzovala relevantní zdroje znečištění (stacionární zdroje a doprava), přičemž výpočet emisí byl proveden na základě měřených emisí znečišťujících látek ze dne 28. 12. 2011 na stávající kogenerační jednotce. Pro varianty V0 a V1 došla k závěru, že již jsou součástí stávajícího imisního pozadí a realizací záměru rozšíření skládky nedojde k celkovému nárůstu imisní zátěže. V případě realizace varianty V2 se sice celkové imisní příspěvky mírně zvýší, nadále však zůstanou vzhledem k imisním limitům a imisnímu pozadí velmi nízké bez reálného vlivu na celkovou imisní situaci.

[26] Obě studie se tak věnují posuzovanému záměru, přičemž zohledňují faktický současný stav znečišťování životního prostředí. Studie počítají s nárůstem znečištění v souvislosti s provozem záměru, v návaznosti na to uvádějí celkovou míru zatížení životního prostředí se zahrnutím provozu záměru. Závěr činí na základě jasně vymezených kritérií, která řádně posuzují, a také z celkového dlouhodobého monitoringu území a maximálního možného nárůstu znečištění v důsledku realizace umísťovaného záměru. Tyto studie tak dostály svému účelu, neboť jejich úkolem a cílem je v rámci procesu EIA zhodnotit vlivy záměru na životní prostředí. Námitce stěžovatelů, v níž zpochybňují závěr

studií tím, že nehodnotí stav ochrany před znečištěním, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť zhodnocení těchto opatření není účelem a předmětem těchto studií, tím je primárně zhodnotit vlivy záměru na životní prostředí. Studie nicméně v důsledku toho, že vycházejí z faktického stavu v dané lokalitě, navíc zprostředkovaně zohledňují taktéž stávající ochranu proti znečištění.

[27] Skutečnost, že uvedené studie modelují hodnoty hluku, resp. rozptyl částic, není jejich vadou, ale logický důsledek toho, že hodnotí doposud pouze zamýšlený záměr. Není tak důvodná ani námitka stěžovatelů, že nedošlo k měření na místě, nebyla provedena reálná hluková studie a zaměstnanci správních orgánů neznají každodenní situaci, neboť u dosud nezrealizovaného záměru nelze vlivy, jakými bude působit na životní prostředí, přímo na místě změřit a lze pouze na základě stávajícího stavu a technických údajů o záměru předvídat, jakým způsobem bude působit na životní prostředí, k čemuž v posuzované věci posloužily mimo jiné uvedené studie. Vypracování hlukové a rozptylové studie v rámci procesu EIA proto považuje Nejvyšší správní soud za postup plně dostačující, souladný se zákonem o EIA a naplňující jeho smysl a účel. Stejně tak ani dotčené orgány (KHS, Ministerstvo zdravotnictví), ani stavební úřad a žalovaný nepochybili, pokud z těchto studií vycházeli při vydání závazných stanovisek, resp. územního rozhodnutí.

[28] K poukazu stěžovatelů na skutečnost, že hlukem i prachem je bezprostředně zasaženo i ubytovací zařízení na pozemku parc. č. X v k. ú. H. S., Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že stěžovatelé nemohou zpochybňovat správnost územního rozhodnutí tvrzením o zásahu do subjektivních veřejných práv jiného subjektu, neboť jak již judikoval např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 12. 2011, č. j. 8 Ca 364/2008 - 60, *obsahem a účelem subjektivního práva účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 je ochrana zájmů vlastníka pozemku. V územním řízení a posléze i v řízení o žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu je žalobce z titulu tohoto svého postavení oprávněn brojit proti všemu, co se podle jeho názoru dotýká jeho subjektivních veřejných práv a co je poškozuje. Naopak není oprávněn domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob, a to ani fyzických, ani právnických (...).* Nejvyšší správní soud dále poukazuje na rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 139/2012 – 40, v němž zdejší soud v bodě 18 vyslovil, že *„účastenství v územním řízení je vybudováno na principu, že každý účastník v něm smí uplatňovat toliko ty námitky, jimiž mají být ochráněna jeho vlastní práva. Je tak vyloučeno, aby se účastník řízení domáhat ochrany práv osob jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učiní do důsledků či nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2007, čj. 2 As 10/2007 – 83). Totéž platí i pro aktivní žalobní legitimaci a námitky uplatněné v soudním řízení správním. Žalobce není oprávněn osobovat si výtky, které se dotýkají práv jiných osob. I kdyby tedy byla výtka uplatněná žalobcem důvodná, nicméně neznamenala by porušení jeho hmotného práva (právní sféry), nejednalo by se o důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ve vztahu k takové námitce totiž není žalobce aktivně věcně legitimován, což má vždy za následek zamítnutí žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 61/2010 – 98).“* Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí sice posuzoval věc podle stavebního zákona z roku 1976, s ohledem na totožné vymezení účastenství v územním řízení v § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 a v § 85 odst. 2 písm. b) platného a účinného stavebního zákona, lze z těchto závěrů plně vycházet také v posuzované věci. (Ani tato

námitka nebyla nadto uplatněna v žalobě). Důvodná tedy není ani tato námitka stěžovatelů.

[29] Nejvyšší správní soud na okraj poukazuje na skutečnost, že správní orgán prvního stupně přesto tuto námitku stěžovatelů zohlednil a pro umístění stavby stanovil podmínku předložit aktualizovanou hlukovou studii vztahující se k objektu bydlení č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. H. S. Požadavku stěžovatelů na provedení aktualizované hlukové studie k tomuto objektu tedy bylo vyhověno.

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelé v něm neměli úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla, a proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu